

2. velikonočna nedelja
Nedelja Božjega usmiljenja, Pirniče, 28. april 2019
»...in slep sem ozdravel.«

Dragi bratje in sestre!

Po naročilu svetega papeža Janeza Pavla II. na nedeljo po veliki noči vse od leta 2000, obhajamo praznik, nedeljo Božjega usmiljenja. Papež se je za ta korak odločil na podlagi razodetja, ki ga je v videnju doživela poljska redovnica s. Favstina Kowalska. V zamaknjenju se je namreč srečala z Jezusom samim in ga slišala reči naslednje besede: *»Hči moja, govori vsemu svetu o mojem neizmernem usmiljenju. Hočem, da je praznik Božjega usmiljenja zatočišče vseh duš, pribežališče vseh grešnikov. Ta dan bom razodel polnost svojega usmiljenja«.*

Vendar to za papeža ni bil edini nagib. V zadnjih letih življenja se je namreč vse globlje zavedal, kako globoko v greh se pogreza sodobno človeštvo. Nespametno bi bilo trditi da greha prej ni bilo. Bil je; morda sicer nekoliko manj kot danes, a dejstvo je, da so ljudje grešili v vseh obdobjih svoje zgodovine. Pravzaprav od Adama naprej. Razlika je v tem, da so se ljudje minulih časov zavedali, da se z grehom sicer oddaljijo od Boga in notranje sreče, a jih Božja ljubezen kljub temu kliče nazaj in pušča odprta vrata, da se, po tem, ko bodo sposobni priznati in obžalovati svojo krivdo, spet vrnejo v Očetov objem. Danes to ni več samo po sebi umevno. Ker so vse premnogi izgubili vero, so izgubili tudi možnost, da svoje grehe, svoje napake popravijo.

Prikličimo si v spomin Jezusovo priliko o izgubljenem sinu in usmiljenem očetu. Mislite, da bi se izgubljeni sin, po tem, ko je zapravlil očetovo dediščino, vrnil domov, če ne bi verjel, da ga oče še vedno ljubi? Če bi bil prepričan, da se mu je oče enkrat za vselej odpovedal, bi, ko je bil na dnu, tam tudi končal svoje življenje. Pa tega ni storil! Ponižno se je, zaupajoč, da je očetu vsaj še malo mar zanj, vrnil pred domačo hišo in pred očetom priznal svojo zmoto. In dobil je več, kot si je sprva predstavljal: ni bil sprejet nazaj, le kot eden od očetovih najemnikov, služabnikov, ampak kakor sin.

Danes ljudje vse prevečkrat obupajo nad samim seboj. Zavozili so življenje, pognali svojo dediščino. In kar je najhujše: izgubili so spomin na Očeta, ki jih v svoji očetovski bolečini kliče nazaj domov. In ostanejo tam, na dnu. Ker ni vere, ni upanja, da je mogoče začeti znova.

Nedelja Božjega usmiljenja, bratje in sestre, pa nam govori ravno o tem. O tem, da Bog pušča odprta vrata in ponuja možnost, da začnemo znova. Da se osvobodimo spon, ki nas priklepajo na greh in iz teme vstanemo v luč, v novo življenje.

Najbrž ste redki tu navzoči, ki ne bi poznali pesmi *Amazing Grace*, prevedeno v slovenščino kot »O nepričakovani dar«. Besedilo gre približno takole: »*O nepričakovani dar, da Sin me je otel! / Bil sem 'zgubljen, zdaj najden sem / in slep sem ozdravel*«. Pesem sodi v zvrst gospela, črnske duhovne glasbe, vendar njen avtor še zdaleč ni bil temnopolit. John Newton je bil leta 1725 rojen Anglež. Postal je mornar in zaradi svojih zvez in poznanstev hitro napredoval v kapitana ladje, ki je iz podsahárske Afrike tovorila sužnje v Evropo. Skratka: postal je trgovec s sužnji. Po resni bolezni, ki jo je preživel na enem od potovanj, se je spreobrnil. Začel je brati sveto pismo, spet moliti in na svet okrog sebe gledati z novimi očmi. Pustil je službo kapitana in postal anglikanski duhovnik ter zavzet borec za odpravo suženjstva, abolicionist. Pesem, ki jo je napisal, govori o poti njegovega spreobrnjenja. »*Bil sem 'zgubljen, zdaj najden sem / in slep sem ozdravel*«.

Bratje in sestre. Zgodovina nam ponuja nešteto podobnih primerov. In sleherni med njimi nam govori o Božjem usmiljenju; o možnosti, ki jo Bog ponuja vsakemu človeku, da se spreobrne in spet vrne na pota luči in svobode. Tudi za nas še ni prepozno. Gospod nas v svojem usmiljenju pričakuje in vabi: le korak stran se ponuja rešitev. In blagor tistim, ki ga bodo zmogli. Amen.